

HENNY THIJSSING-BOER

Beschaamd vertrouwen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Marjolein van Vleemingen stond bekend als een kruidje-roer-mij-niet. Ze was lichtgeraakt, ze had een heel eigen mening en een wil waaraan niet te tomen viel. Ze was, wat je noemt, geen gemakkelijke tante, maar dat had een oorzaak.

In feite was ze best aardig en had ze een lief karakter; het waren liefdesperikelen die haar humeur niet altijd ten goede kwamen.

Ze hield al heel lang van Jeroen Eickhof en hoewel ze haar uiterste best deed, lukte het haar niet daarin verandering te brengen. Ze kenden elkaar al vanaf hun kindertijd, ze waren even oud en ze woonden vlak bij elkaar. Al op de lagere school hadden ze afgesproken dat ze later met elkaar zouden gaan trouwen, maar daar zou niets van terecht komen. Dat wilde Marjolein niet, hoewel ze wist dat Jeroen ook zielsveel van haar hield. Ze wist dat hij naar haar verlangde en daar genoot ze heimelijk van. Ze gaf hem echter geen sprankje hoop, want ze gunde hem haar liefde niet. Ze wilde hem niet gelukkig maken. Jeroen had haar een keer diep beledigd en dat was voor haar net één keer te veel geweest. Het was jaren geleden

gebeurd, maar van een verzoening, of van vergeving, wilde Marjolein niets weten. Dat was misschien geen aardig karaktertrekje, maar zo was zij nou eenmaal. Ze liet zich niet beledigen, niet kwetsen, maar terwijl ze Jeroen wilens en wetens op veilige afstand hield, voelde ze voortdurend de pijn die ze zichzelf ermee deed en eigengereid als ze kon zijn, nam ze die zelfkwellen op de koop toe. Ze stond er niet bij stil, dat het moedwillig wegduwen van de liefde vaak zorgdraagt voor een minder prettig humeur.

Dat was jammer, want verder had Marjolein alles wat haar hartje begeerde. Ze was tweeëntwintig jaar, en over haar uiterlijk had ze niets te klagen. Ze had een mooi figuurtje met fraaie, vrouwelijke rondingen. Haar aantrekkelijke gezicht werd omkranst door halflang, blond haar. Ze had een volle mond, een eigenwijze, kleine neus en blauw-grijze ogen.

Ze woonde nog thuis bij haar ouders, op een dorp in het westen van het land, in een fraaie bungalow. Ze kwam uit een goed milieu: haar vader, Rogier van Vleemingen, was psychiater. Hij was verbonden aan een ziekenhuis in de stad die vlak bij hun dorp lag. Met haar moeder, Willy, was ze dikke maatjes. Met haar va-

der kon ze het minder goed vinden, maar ook dat had een oorzaak.

Na de HAVO had Marjolein een secretaresse-opleiding gevolgd, dat diploma lag echter nutteloos in de kast. Toen ze na haar studie een paar jaar geleden, serieus wilde gaan solliciteren stuitte ze toevallig op een advertentie waar ze meteen op afstapte. Ze werd aangenomen en sindsdien was ze verkoopster in een sportzaak, tot groot verdriet van haar vader. Rogier vond dat zijn dochter beschikte over een goed verstand en hij was ervan overtuigd dat Marjolein het veel verder had kunnen brengen. Toentertijd waren er in huize van Vleemingen harde woorden gevallen, maar Marjolein had weer eens getoond wie ze was. Zij had haar wil doorgezet.

Rogier en Willy hadden zich uiteindelijk neergelegd bij de wil van hun dochter en Marjolein had nog geen seconde spijt gehad van haar beslissing. Ze vond het werk niet onplezierig, ze kon goed overweg met haar collega's en met haar baas die zich bij zijn voornaam, Peter, liet aanspreken. Als bedrijfsleider zwaaide Peter Zwiers de scepter over deze zaak, maar hun feitelijke 'grote' baas was Huib Vaanholt. Het personeel wist van hem dat hij een twaalf-

tal sportzaken had die voornamelijk in het westen van het land lagen. Er werd gefluisterd dat hij steenrijk was. Hij was tweeënvijftig jaar en al tien jaar weduwnaar. Het personeel was het erover eens dat meneer Vaanholt een bijzonder aardige man was. Ze kenden hem omdat hij regelmatig in de zaak verscheen. Dit gebeurde altijd onaangekondigd waardoor Peter Zwiers het vervelende gevoel kreeg dat hij werd bespioneerd. Het personeel, waaronder Marjolein, maakte zich daar minder zorgen om, maar niettemin zorgde Huib Vaanholt bij elk bezoek aan de zaak voor een zekere deining.

Die maandagochtend was Marjolein druk bezig. Het was half februari, de dooi was een paar weken geleden ingevallen en men verwachtte geen nieuwe vorstperiode. Dat betekende dat de overgebleven schaatsen en andere winterartikelen, naar het magazijn konden worden gebracht. Marjolein was bezig de leeggevallen schappen opnieuw te vullen met artikelen die de zomer aankondigden, zoals strand- en badkleding. Haar collega, Hans de Jager, gaf haar een por en fluisterde tegen haar: 'Meneer Vaanholt staat voor in de zaak te praten met Peter!'

Marjolein keek op van haar werk en fluisterde terug: 'Moet je eens zien hoe ernstig Peter

kijkt, zou hij een reprimande krijgen?’

Hans lachte en zei: ‘Werk nou maar gewoon door, Marjolein! Als meneer Vaanholt ziet dat jij je opricht om hen te begluren, zou jij wel eens een flinke uitbrander kunnen krijgen.’

Hans verwijderde zich en Marjolein boog zich weer ijverig over haar werkzaamheden. Ze kon het echter niet laten om heimelijk tussen de schappen door te gluren naar hun ‘grote’ baas. Ze vond dat hij er voor zijn leeftijd nog best goed uitzag. Hij had een normaal postuur en een vriendelijke oogopslag. Op zijn bovenlip prijkte een ietwat streng aandoend snorretje en omdat hij een toupet droeg veronderstelde ze dat hij erg ijdel was. Waarom zou hij anders zijn kaalheid willen bedekken? Ze vond het nogal stom, want al droeg meneer Vaanholt dan nog zo’n duur haarstukje, je zag meteen dat het nep was. Ze haalde haar schouders op en verdween met een arm vol dozen naar het magazijn. En daar kreeg ze even later bijna de schrik van haar leven, want toen ze de dozen had opgeborgen en ze zich omkeerde, keek ze pardoes in het gezicht van Huib Vaanholt. Hij stond in de deuropening, het leek wel alsof hij haar opwachtte.

Vliegensvlug trachtte Marjolein haar schrik

te verbergen en groette hem vriendelijk. ‘Goedemorgen, meneer Vaanholt.’

Hij glimlachte en knikte. ‘Marjolein van Vleemingen, is het niet?’

‘Jawel, meneer Vaanholt.’

Hij knikte opnieuw en tot Marjoleins stomme verbazing hoorde ze hem zeggen: ‘Ik verwacht je vanmiddag om twee uur op mijn kantoor.’

Het klonk als een bevel. Toen keerde hij zich om en liep bij haar weg.

Marjolein keek hem verbouwereerd na. Ze stond nog in het magazijn van de schrik te bekomen toen Peter op haar toekwam. ‘Wat wilde hij van je?’

Marjolein haalde haar schouders op. ‘Ik heb geen flauw idee, ik moet vanmiddag bij hem op kantoor komen.’

Ze sloeg een paar vragende ogen op naar Peter en zei zacht: ‘Ik vermoed dat ik mijn ontslag krijg.’

Bedachtzaam schudde Peter zijn hoofd. ‘Dat lijkt me stug. Ik had zo-even een kort onderhoud met hem. Hij vroeg weliswaar naar jou, maar dat heeft hij in het verleden wel vaker gedaan. Ik heb alleen maar met lof over je gesproken, er is geen enkele reden je te ontslaan.’

Marjolein zuchtte. ‘Jij hebt makkelijk praten, maar hij roept me toch echt niet voor de lol bij zich. Wil je wel geloven dat ik het eng vind? Het kantoor van de grote baas; het hol van de leeuw!’

Peter schoot in de lach. ‘Zo erg is het nou ook weer niet, zorg in elk geval dat je stipt op tijd bent. Je weet waar zijn kantoor is?’

‘Jawel, ik kom er elke dag met mijn auto-tje langs als ik van huis naar mijn werk moet en andersom. Met mijn ogen dicht kan ik dat grote gebouw wel vóór je uittekenen, maar dat ik daar naar binnen moet lokt me niks. Ik had veel liever gehad dat hij me mijn ontslag hier, in het magazijn, had gegeven.’

‘Jij hebt het steeds maar over je ontslag, ik vermoed eerder dat je overgeplaatst wordt naar een van de andere zaken.’

Marjolein ontplofte bijna, ze keek Peter verontwaardigd aan en briepte: ‘Je denkt toch hopelijk niet dat ik dat neem! Kom nou, ik laat niet met me sollen! Al ik overgeplaatst wil worden, hoort hij dat wel van mij; wie denkt hij wel dat hij is!’

Toen zei ze timide: ‘Zou hij echt zo vreselijk rijk zijn, Peter?’

Peter knikte. ‘Dat mag je gerust aannemen,

want dat is alom bekend. Behalve deze zaak, heeft hij hier in de stad nog één die loopt als een sneltrein. De overige zaken schijnen het net zo goed te doen. Daarnaast wordt beweerd dat zijn vrouw schatrijk moet zijn geweest. Ze hebben geen kinderen gekregen, dus je kunt wel nagaan dat meneer Vaanholt er meer dan warm bij zit!’

‘Ik geloof niet dat ik jaloers kan zijn op zo iemand,’ zei Marjolein, ‘want wat heeft hij eraan? Ik veronderstel tenminste dat hij een vrij eenzaam bestaan leidt.’

In een flits dacht ze aan Jeroen, door wiens toedoen haar hart eenzaam was én moest blijven. Ze slaakte een onhoorbaar zuchtje voordat ze aan Peter vroeg: ‘Mag ik naar huis bellen? Je weet dat ik doorgaans in de middagpauze naar huis ga, maar het lijkt me nu verstandiger om ergens in de stad een hapje te gaan eten. Met het oog op de tijd, snap je?’

Peter knikt begrijpend en even hierna kreeg Marjolein haar moeder aan de lijn. ‘Dag, mam, met mij. Zeg, ik kom tussen de middag niet naar huis, ik eet in de stad even iets.’

‘Waar is dat goed voor, is er iets gebeurd? Je stem klinkt zo opgewonden, of vergis ik me?’

‘Nee, je vergist je niet, maar vanavond vertel

ik je alles. Ik weet nu zelf nog niet wat me boven het hoofd hangt; ik moet straks bij de grote baas, meneer Vaanholt, verschijnen!’

Willy’s wenkbrauwen schoten van verbazing omhoog, ze klonk bezorgd. ‘Wat is er gebeurd, Marjolein? Je bent toch hopelijk niet brutaal geweest, of erger?’

‘Ik ben me van geen kwaad bewust. Echt niet! Nou, tot vanavond, hoor. Kusje, dag mam.’

Terwijl Willy de hoorn op de haak legde, schudde ze het hoofd en vroeg ze zich hardop af: ‘Wat is er dan nou weer met je aan de hand, jij kruidje-roer-me-niet.’

Vooralsnog bleef dat voor Willy van Vleemingen een vraag, maar ook Marjolein kon nog niet weten dat die maandag een ommekeer in haar leven zou betekenen.

Klokslag twaalf trok ze de winkeldeur achter zich dicht en kort daarna stapte ze een goedkope, maar uitstekende lunchroom binnen. Ze koos een vrij tafeltje voor het raam en bestelde een kopje soep en een broodje kaas. Ze had haar soep net op toen ze naar buiten keek en tot haar schrik Jeroen Eickhof zag naderen.

Toen ze zag dat hij doelbewust op de deur toeliep en binnenkwam, verstijfde ze, maar te-